

stærkt fast paa det modsatte, nemlig at Københavns Befæstning godt en Gang kan nedlægges, men at Forsvarsvæsenet i øvrigt nu kræver flere Penge end tidligere.

Og angaaende et i en vis Henseende underordnet Punkt, et Punkt, som den ærede Ordfører, der nylig talte, ogsaa udtalte sig om, nemlig Musikken, er der jo sikkert en almindelig Stemning, formodentlig i alle Partier, for, at Musikken, hvis vi i øvrigt skulle have et Forsvarsvæsen, skal opretholdes. Men skulde det saa ikke være muligt, at Rigsdagen dog kunde forene sig om, at naar det andet er vedtaget, saa skal Musikken opretholdes. Man siger vel: det kræver Penge. Det gør det ogsaa, saa vidt jeg husker koster det 300,000 Kr., men skulde det ikke være muligt at skaffe de 300,000 Kr.? Der er jo mange, selvfølgelig ikke blandt dem, der ere mod et Forsvar, thi de ville selvfølgelig ikke betale Skat dertil, til hvilke Kredse de end høre — men der er uhyre mange af dem med de smaa Indtægter, som ogsaa ønske at yde deres Bidrag gennem Skatten. Nu kunde man jo faa disse 300,000 Kr. ind paa mange Maader, og da vi vel ikke længere kunne stille Forslag i saa Henseende, henstiller jeg, at man, naar Sagen kommer op i Landstinget, stiller Forslag, saa vi kunne faa de 300,000 Kr. ind. Vi kunde jo faa dem ind f. Eks. ved blot at sige dette, at alle, der betale Skat af Indtægter paa mellem 2,000 og 3,000 Kr. blot betale 1 Kr. i Forsvarsskat om Aaret; saa vidt jeg husker, vil dette give 300,000 Kr., og saa have baade de og vi andre Musik.

Jeg vil saa gerne henvende et Par Ord til Slut til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Paa et til Dels overfladisk og til Dels ganske urigtigt Grundlag fremsatte det ærede Medlem nogle Betragtninger om Højres Ærlighed. Det drejede sig om Forholdet til Forsvarsministeren. Ja, hvis dristige Ord kunde gøre det, kunde de Herrer komme vidt, og jeg forstaa meget godt, at de baade her i Rigsdagen og i deres Blade trænge til meget dristige Ord for at dække over det forargelige Hykleri, der drives i denne Tid i saa Henseende fra socialdemokratisk og radikal Side, og man spekulerer ganske frejdig i den Overfladiskhed og Glemsomhed, som er til Stede hos Tilhørere og Læsere. Naar jeg i dette Øjeblik indskrænker mig til at tilbagevise det ærede Medlems Ord i saa Henseende, da er det fordi — det ærede Medlem vil maaske unde mig den personlige Frihed —, at jeg vælger Dagen,

da jeg tier, og Dagen, da jeg taler, og den Dag kommer nok, hvor der atter bliver Lejlighed til i fuld Aabenhed at komme ind paa denne Sag, og denne Aabenhed skal ogsaa blive det socialdemokratiske Spil i denne Sag i den Grad til Del, at jeg antager, det ærede Medlem i Stedet for at tale om andre Partiers Ærlighed, vil faa nogen Anledning til at anstille Betragtninger over sin egen Ærlighed. Og jeg vil spørge, om man ikke har lagt Mærke til, hvorledes der fra deres egne Rækker protesteres mod dette demoraliserende Hykleri. Vi andres Protester kunne de sidde overhørig, men det maa blive lidt trykkende, naar Protesterne komme fra deres egne Rækker. Det er i det hele taget en smuk Mølle, Socialdemokratiet og de Radikale have kunnet sætte i Gang i denne Tid, og det være langt fra mig at benægte, at Forholdene i saa Henseende have været og ere dem gunstige. Det er mærkeligt at se, at i eet Øjeblik skrive og tale de om, at Venstre — og her tænkes paa de 22 og de 27 — med Hud og Haar ere gaaede over til Højre, og man har sagt: Højre kunde sagtens triumfere. Det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) kunde ikke blive træt af at oprulle alle disse Herligheder, som faldt i Højrepartiets Skød, de kunde sagtens triumfere, og ved saaledes at male Højres Mærke paa disse 49, kan det virke stærkt til den Side. Men umiddelbart derefter kan det hænde endogsaa i en Artikel i det samme Nummer af et Blad, at man har kunnet beskæftige sig med det stik modsatte, om hvorledes det er Højre, der har forladt alle sine Standpunkter, Højre, der har svigtet sine Vælgere, og saa fremdeles i en Uendelighed, og det gøres med mange, ganske vidunderlige Kommentarer. Snart skal der virkes til Venstre, snart til Højre. Det er mærkeligt, hvad de i saa Henseende kunne præstere, og de spekulere stadig i, at den Slags Skrivelser kunne vinde Fodfæste og maaske kunne bevirke noget Mytteri begge Steder, stolende paa Folks Glemsomhed og Overfladiskhed. Det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) var jo inde paa noget lignende forleden Dag og gjorde gældende, at Højre havde hævdet som absolut Nødvendighed Københavns Befæstning til Lands, men det faldt noget mærkeligt ud for ham, hvad Modsætning der da var mellem, hvad vi hidtil have hævdet, og hvad vi vedblivende hævde. Der er nemlig ikke nogen Modsætning, og det faldt ogsaa i Gaar ud til, at det ærede Medlem egentlig ikke kunde